

е доста изморително, особено презъ стръмния и еднообразенъ Боянски пжтъ. Затова ние бѣхме избрали по-далечния, но пълненъ съ разнообразие пжтъ—презъ „Златнитѣ мостове“, къмъ билото на Витоша. Пжтя е красивъ, особено презъ хубави дни на пролѣтѣта. Голитѣ полянки сж обсипани съ пѣстри пролѣтни цвѣтенца: бѣли кокиченца, жълтѣ минзухаръ, синеоки съсънки, пѣстри иглики, дребенъ синчець и какви ли не още цвѣтенца. Въздуха е препълненъ съ свежъ пролѣтенъ ароматъ. Диша се съ пълни гърди. Човѣкъ не усѣща какъ преминава, съ пълна раница на гърба, поляна следъ поляна, баиръ следъ баиръ.

Така неусѣтно и ние сме стигнали до красивитѣ „Златни мостове“ — една безкрайна верига отъ навърляни безбройно голѣми обли камъни. Творецътъ не е пожалилъ ни трудъ, ни срѣдство, за да направи това чудо на свѣта.

„Златнитѣ мостове“—това сж чудновато голѣми камъни, заоблени, изгладени и обрасли съ мъхъ, отломени отъ върховетѣ на горда Витоша и свлѣчени въ долината отъ ржката на *великия творецъ—ириродата*.

Ние скачахме отъ камъкъ на камъкъ, а подъ краката ни, между камъняка, се чуваше шепота на невидимо поточе; едно малко невнимание и подхлъзване би ни хвърлило въ бездната, при вѣчния шепотъ на невидимия потокъ. Но ние не се страхувахме. Съ младенческа бодростъ минавахме отъ камъкъ на камъкъ и все нагоре.....

— Единъ пжтъ да се измине каменливата долина, нагоре е лесно, казваше водача, вѣроятно да ни ободри. И действително, не следъ много време прехвърлихме „Златнитѣ мостове“ — изминахме каменливата долина. Ето ни горе на билото на Витоша!

Предъ насъ се простира зеленъ кавьоръ (килимъ) отъ треви, едъръ блатенъ (торфенъ) мъхъ и тукъ-тамѣ пѣстри цвѣтенца. Вървимъ, подъ краката ни се чувствува влага. По-нататъкъ стѣпкитѣ ни затъватъ; стѣпнешъ върху трева — мъхъ и всичко наоколъ се тресе, като че ли ще потъне. Ние сме надъ едно тресавище (мочуръ) каквито ги има доста по Витоша.